voor iedereen

Wacht maar

Jij wist altijd wat er onder de grond gebeurde, lang voordat wij iets zagen. "Wacht maar," zei je in februari, en dan wees je naar de kale aarde alsof daar al iets bloeide.

Je had geduld met alles wat groeit. Met planten. Met kinderen. Met mensen die nog niet wisten wie ze waren.

Nu is het jouw beurt om te rusten in de aarde. En ik zie je weer voor me, gebogen over een bed met bollen, je knieën vies, tevreden.

De tuin weet nog niet dat je weg bent. Hij gaat gewoon door. De rozen die jij snoeide, bloeien dit jaar weer, precies daar waar jouw handen ze lieten.

Misschien is dat wat jij ons wilde leren. Dat niets wat met liefde is geplant, ooit echt verdwijnt. Het verandert alleen van vorm.

Dus zal ik in het voorjaar naar de kale aarde kijken en zeggen: wacht maar. En dan weet ik dat jij gelijk had.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com